

Є

Гійом Аполлінер

Є корабель який завіз кудись мою кохану
Є в небі шість ковбас вночі сказав би то личинки що з них визернюються зорі
Є ворожий підводний човен що має храп на мою кохану
Є тисяча ялинок навкруги обчухраних оскіллям
Є піхотинець осліплений задушливим газом
Є вщент роздовбані кишки-траншеї Кельна Гете і Ніцше
Є туга за листом що забарився
Є в мене у планшеті кілька фотокарток моєї коханої
Є полонені що бредуть понуро
Є батареї де обслуга вовтузиться коло гармат
Є військовий поштар що трюхикає шляхом попри окремо ростуче дерево
Є кажуть десь шпигун що шастає тут невидимкою
Укрився підступно невидимим обрієм і злився з ним
Є високий лілейний бюст моєї коханої
Є капітан що тривожно чекає радіовісті про становище на Атлантиці
Є солдати в нічному наряді що пилять дошки на труни
Є жінки-мексіканки що лементуючи благають маїсу у кровоточивого Христа
Є Гольфстрім такий літеплий і благодатний
Є за п'ять кілометрів цвинтар уतिकаний геть хрестами
Є там і сям окремі хрести
Є фіги берберійські на алжірських кактусах
Є довгі гнучкі руки моєї коханої
Є чорнильниця зроблена мною з гільзи її не приймають на пошті
Є сидло моє мокне собі під дощем
Є кохання що лагідно веде мене за собою
Є чи то пак був полонений бош що тягнув на собі кулемета
Є на світі мужчини що зроду не були на війні
Є на окупованій території жінки що вивчають німецьку мову
Є індуси що дивляться зачудовано на поля Європи
І думають сумно про тих що хтозна чи судилось їм знову побачить
Бо вміння бути невидним зросло за війну неймовірно